

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **Z. Z.,**
státní příslušnost Čínská lidová republika
toho času neznámého pobytu
zastoupená Mgr. Adamem Russem, advokátem
sídlem Nádražní 42/4, 737 01 Český Těšín

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. OAM-88/ZA-
ZA11-K09-R2-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 400 Kč k rukám advokáta Mgr. Adama Russa do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. OAM-88/ZA-ZA11-K09-R2-2016 žalovaný zastavil řízení ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že provedenou pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že se žalobkyně nezdržuje na nahlášené adrese pobytu. Žalovaný se proto obrátil s dotazem na místo pobytu žalobkyně na jejího právního zástupce, který však místo pobytu žalobkyně ani ve stanovené lhůtě, ani později žalovanému nesdělil. S ohledem na dosud zjištěný stav věci nelze dle názoru žalovaného o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť je zřejmé, že je třeba provést s žalobkyní doplňující pohovor k její žádosti za účelem ověření a doplnění její výpovědi týkající se potíží se státními orgány, které měla mít ve své vlasti kvůli svému náboženskému vyznání a také za účelem zjištění aktuální situace. Žalovaný se odvolal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo jeho dřívější rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení proto, že nedostatečně posoudil otázku, zda žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Tímtež rozsudkem byl žalovaný zavázán, aby si pro své rozhodnutí opatřil informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně.
2. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které shrnula dosavadní průběh správního řízení ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou na území České republiky podala dne 29. 1. 2016. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-88/ZA-ZA11-K07-2016 tak, že mu žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 4/2018-108 ze dne 31. 10. 2019 pro jeho nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Uvedený rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 22. 11. 2019 a od té doby není žalobkyni známo, že by byly žalovaným provedeny úkony směřující k zajištění potřebných informací k vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně byla pouze vyrozuměna přípisem žalovaného adresovaným jejímu právnímu zástupci o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci její žádosti do dne 22. 1. 2020 (přípisem ze dne 2. 6. 2020) a posléze o dalším prodloužení lhůty do dne 22. 5. 2021. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem by žalobkyně měla poskytnout doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do Čínské lidové republiky, jelikož v ČR pobývá od roku 2016 a od té doby v zemi původu nebyla a nemá takové možnosti zajištění potřebných informací jako žalovaný. Žalobkyně s podanou žalobou předložila informace o soustavném porušování lidských práv v Čínské lidové republice, pronásledování křesťanů a osob hlásících se k ostatním náboženským směrům. Žalobkyně dále poukázala na průtahy ve věci řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu, na to, že její případ není složitý a že v roce 2020 nebyl žalovaný vytižen. Pochybením žalovaného bylo i to, že její právní zástupce nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí

vyrozuměn o možnosti prostudovat správní spis a také obstrukce při nahlížení do tohoto spisu. Podle žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím porušil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, v jeho ustanoveních § 2, § 3, § 4 odst. 1, 3 a 4, § 6, § 34 odst. 2, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3. Zároveň také porušil ustanovení § 12 a §14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně také poukázala na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-553/17, A. T. proti Beándorlasi és Menekültügyi Hivatal, na základě něhož požadovala, aby soud sám nahradil rozhodnutí správního orgánu svým rozhodnutím, jímž žalobkyni přizná mezinárodní ochranu ve formě azylu. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby napadeného rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, mj. odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byl vázán a na základě něhož měl přistoupit k opětovnému posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a předvolat ji k doplňujícímu pohovoru za účelem ověření a doplnění její výpovědi týkající se potíží se státními orgány, které měla mít ve vlasti kvůli svému náboženskému vyznání a také za účelem zjištění aktuální situace. Pokud právní zástupce žalobkyně poukazoval na neúměrnou délku správního řízení, mohl využít možnosti opatření proti nečinnosti, což ovšem neučinil, a žalovaný proto námitku ohledně průtahů ve věci vydání rozhodnutí považuje jako nedůvodnou. Tím, že se žalobkyně nezdržuje na adrese hlášeného pobytu, neplnila si své povinnosti uložené jím zákonem o azylu a žalovaný má za to, že řízení bylo zastaveno v souladu s ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. V této souvislosti vyslovil žalovaný názor, že by krajský soud měl „*namísto meritorního rozhodování o žalobě*“ přistoupit k zastavení řízení podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008-67.
4. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 1. 2016. Dne 9. 2. 2016 v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že se hlásí k církvi Yi Xin Chengyi, politické přesvědčení nemá žádné. Do České republiky přicestovala dne 26. 1. 2016 letecky z Moskvy na letiště Praha Ruzyně na cestovní pas a české vízum. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že byla v Číně nábožensky pronásledována. Dne 25. 5. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v tomto pohovoru uvedla, že k vycestování z vlasti se rozhodla počátkem roku 2016, protože v tomto roce začala podle direktivy tamní vláda v pronásledování křesťanů a ona se obávala, že dojde na ni. Vízum do České republiky si vyřídila v českém vízovém centru v Pekingu. Do žádosti o vízum uvedla, že do České republiky cestuje za turistikou, avšak hlavním důvodem bylo pronásledování kvůli křesťanství. Do žádosti nepravdivě uvedla, že je vdaná a má manžela, protože dvěma svobodným sestrám by vycestování nedovolily. Do žádosti tedy uvedla nepravdivé informace, avšak jenom proto, že neměla jinou možnost. Pravdivá rovněž není část ohledně jejího zaměstnání. Jako člověk bez stálého zaměstnání by nemohla dosáhnout vycestování za účelem turistiky, neboť by jí to nepovolili. Měla zajištěnou i zpáteční letenku; pokud by ji neměla, nebyla by puštěna ze země. O jejím záměru opustit Čínu věděli tehdy její rodiče a mladší sestra. Po přiletu do Prahy na letiště o mezinárodní ochranu nepožádala, neboť o této možnosti nevěděla.

V Praze zůstala asi tři dny a poté se dozvěděla o možnosti dalšího postupu. Cestovala vlakem do Brna a o tom, že se musí dostavit do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, jim řekl člověk, kterého potkaly se sestrou v Praze. Dále při tomto pohovoru žalobkyně k dotazům uvedla, že ve vlasti pracovala od roku 2006 do roku 2013 jako učitelka angličtiny a v roce 2013 byla pak propuštěna, neboť její rodiče byli dříve perzekuováni a vedení školy dostalo příkaz je propustit. Dne 19. 10. 2016 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor, při kterém opětovně uvedla, že je křesťanka a hlásí se k Církvi Boha všemohoucího, která byla založena v roce 1991. Její rodiče se stali věřícími této církve v roce 2003 a ona sama se stala její členkou v roce 2006. Kromě rodičů je členem této církve ještě její mladší sestra, která do České republiky přijela s ní. V roce 2012 byli její rodiče sledováni čínskou policií a nyní jsou mimo domov a schovávají se na různých místech. Členové této církve se scházeli u spoluvěřících doma, přičemž místo těchto schůzek muselo být vyhovující a v bezpečném prostředí s předním i zadním vchodem, aby mohli utéct, kdyby je přišli zatknout. Po skončení těchto shromáždění odcházeli po jednom, aby nebudili pozornost, neboť komunistická vláda vylepila oznámení, že setkání tři až pět lidí je nelegální, nepovolené shromáždění a lidé mají takováto shromáždění udávat. Žalobkyně k dotazům dále vypovídala, jakým způsobem jejich víra je šířena a ze strany věřících dobrovolně financována. Při tomto pohovoru také odpovídala na základní otázky této víry a dodala, že čínská vláda neuznávala nejen tuto víru, ale všechny jiné domácí církve. Protože tato církev není povolena, musí se věřící scházet tajně, protože mohou být kdykoliv zatčeni. Je jim způsobena újma na zdraví z důvodu mučení a újma finanční v důsledku ukládání pokut. S pronásledováním své osoby se žalobkyně setkala poprvé v roce 2008, kdy byla zatčena sestra z jejich církve a na to se půl roku nescházela s ostatními členy církve z obavy pronásledování a z toho, že je policie pozatýká jednoho po druhém. V roce 2012 začala čínská vláda ve školách rozdávat propagandistické brožury, ve kterých se psalo, že Církev Všemohoucího boha a přes deset dalších domácích církví jsou nebezpečné sekty. Tuto brožuru přineslo domů dítě souseda žalobkyně, který bydlel vedle žalobkyně pět až šest let. Následující den šla žalobkyně na návštěvu k jedné sestře a její dcera dostala úplně stejnou brožuru. V této brožuře se uvádělo, že lidé mají udávat věřící a slibovali za to odměnu 500 až 5 000 CNY. Asi po dvou měsících šla sestra žalobkyně nakoupit jídlo a narazila na sousedku, která jí neodpověděla na pozdrav, nebavila se s ní a začala telefonovat. Za nějakou dobu poté v sousedství žalobkyně zatkli dvě rodné sestry. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že je Bůh ochrání, že se policie spletla a místo ní a její sestry zatkli dvě osoby. V roce 2012 začala policie sledovat rodiče žalobkyně, kteří šli bydlet k ní a k její sestře. Rodiče se báli, že bude mít kvůli nim problémy žalobkyně, její sestra i shromáždění. Proto žalobkyně se sestrou našla rodičům tmavý byt. Poté, co se rodiče přestěhovali, přišli do jejich původního bydliště policisté a úplně tento byt vyplenili, všechno cennější včetně pračky, ledničky nebo televize. Tímto způsobem přišli rodiče se svými dětmi o domov. Její rodiče nebyli zatčeni, ale policie je pořád hledala a podařilo se jim najít místo, kde pracuje žalobkyně. Policie přišla za ní několikrát do práce a snažili se získat informace, kde jsou její rodiče. Žalobkyně byla zadržena policisty na policejní stanici celkem třikrát v roce 2013. Při prvním setkání byla vystavena psychickému nátlaku a byla zadržována bez jídla a pití od 10.00 do 18.00 hod. Podruhé byla zadržována od 15.00 do 8.00 hod a byla vystavena bití, kdy jí policisté uhodili složkou do tváře a následně shodili na zem a kopali a bili ji a byla vystavena také fyzickému strádání, neboť byla přes celou noc připoutána k radiátoru a nemohla si ani sednout. Když ráno přišli do práce, odemkli ji pouta,

žalobkyně měla strnuté ruce, nemohla se ani udržet na nohou a plazila se po zemi. Policisté tam stáli a smáli se jí. Poslali ji domů a vyhrožovali, ať si to dobře rozmyslí a řekne jim, kde jsou její rodiče. Potom za ní policisté přišli ještě jednou, musela s nimi na policejní stanici, tam ji bili do obličeje a tahali za vlasy tak, aby to co nejvíce bolelo. Když přišla do práce, zavolal si ji ředitel, který ji sdělil, že od příštího pololetí už chodit nemusí, že se ji snažil pomoci, ale jejich země tuto víru nepodporuje. Zároveň řekl, že tato škola je celá jeho kariéra a kdyby tady byla dál, školu by zavřeli. Dále žalobkyně při pohovoru vypovídala ohledně problémů ze strany státních orgánů souvisejících s jejich vírou. V září 2014 bylo několik vedoucích shromážděných u sestry Z. doma, tam přišel její syn, který dříve podporoval svoji matkou ve víře, avšak po událostech ve městě Z. v provincii S. dne 28. 5. 2014 uvěřil, že členové jejich církve jsou špatní lidé. Udal je, že u nich doma je setkání, nechtěl pustit vedoucí z bytu a jeho matka ho proto chytila a ostatní utekli. Syn svoji matku hodil na zem a říkal, že pokud se pokusí utéct, vezme nůž a zabije je. Sestra zdržela syna za nohy, aby se nemohl hýbat a ostatní utekli. Když odcházeli, míjeli se s policejním autem a později se dozvěděli, že policisté zatkli sestru Z. Žalobkyně slyšela, že tato sestra byla mučena a trásl se jí ruce, přičemž předtím byla velmi zdravá a čiperná paní. Dále žalobkyně popsala událost, která proběhla v srpnu 2015. Tehdy šla na schůzku s jednou nově věřící sestrou, o kterou se starala, byla tam zrovna její snacha, která ji pustila dovnitř. Ta paní se jmenovala Z. a po deseti minutách povídání v jejím pokoji vzala její snacha mobil a namířila ho na obličej žalobkyně a vyfotila ji, avšak ta si zakryla tvář. Paní Z. pak řekla, ať žalobkyně raději jde, protože snacha už možná zavolala policii. Když šla žalobkyně dolů po schodech, oblékla si kabát a trochu jinak si upravila vlasy, aby ji nepoznali. U vchodu do obytného komplexu už stáli dva policisté, žalobkyně se bála, ale nic na sobě nedala znát. Když odjížděla na skútru, slyšela, jak snacha volá z okna, že to je ta v tom žlutém kabátě. Přidala rychlost a odjela. Jela po chodníku, zatímco oni po silnici, takže museli jet pomaleji a nedohnali ji. Žalobkyně věděla, že je tam tržiště, které má zadní vchod. Tržiště bylo však plné, proto musela nechat skútr a běžet. Policisté také neprojeli, takže vystoupili z auta a běželi za ní. Jeden ji dohonil a nadával ji, že utekla a uhodil ji dvakrát do hlavy. Žalobkyně nakonec proběhla zadním vchodem a zabouchla za sebou dveře, které oni nemohli otevřít. Dále žalobkyně při pohovoru popsala okolnosti kolem zatčení jedné z jejích sester dne 3. 10. 2015. Dodala, že když si vyřizovala pas, žila v hostitelské rodině u jedné sestry, která byla zatčena v době, kdy ona už měla pas a chystala se na odjezd. Když policie prohledávala tento byt, našli nějaké její osobní informace a vyúčtování jejich sborových peněz. Mají tedy informace o ní a vědí, že je křesťanka. Posledním impulsem, který ji přiměl opustit rodinu, bylo zatčení několika spoluvěřících z jejich sboru. Byla zatčena i sestra, u které bydlela a policie tak získala o ni osobní informace. Součástí správního spisu jsou materiály, které k důkazu doložila v průběhu správního řízení žalobkyně a dokumenty, které k důkazu předložil právní zástupce žalobkyně svědčící o perzekuci křesťanů na území Čínské lidové republiky. Do správního spisu byly také založeny shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Čína
- Církev Boha Všemohoucího – historie, struktura a věrouka“ ze dne 23. 6. 2016,
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,

- Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
 - Výroční zpráva China Aid Association z března 2016 nazvaná „Pronásledování křesťanů a církví čínskou vládou,
 - Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016 o svobodě vyznání v Číně za rok 2015,
 - Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Kapitola 4: Prioritní země - Čína ze dne 21. 4. 2016 a
 - Zpráva ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: křesťané“.
5. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-88/ZA-ZA11-K07-2016 žalovaný mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobkyni neudělil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí včasnou žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. 10. 2019 č. j. 62 Az 4/2018-108 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se závěry napadeného rozhodnutí žalovaného nesouhlasil z následujících důvodů:
- krajský soud nesouhlasil se závěrem žalovaného, že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování žalobkyně z důvodu náboženského vyznání nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle žalovaného, žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o opakovaná zadržení žalobkyně, ke kterým mělo dojít v únoru a březnu 2013, žalovaný poukázal na to, že k těmto incidentům došlo více jak dva roky před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a podle žalovaného „nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků“. Podle žalovaného jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o incidenty, které neměly souvislost s náboženským vyznáním žalobkyně, což ostatně sama žalobkyně žalovanému potvrdila, když doslova uvedla, že policisté o její příslušnosti k církvi vůbec nevěděli a toto jednání nebylo předmětem jejich dotazů vůči ní. Ačkoliv k incidentům došlo opakovaně, tyto podle žalovaného nedosáhly úrovně porušení jejich základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Žalovaný k tomu dále dodal, že žalobkyně i její právní zástupce dokládali v průběhu správního řízení řadu materiálů hovořících obecně o zadržování členů křesťanských církví v Číně, či hovořili o jednotlivých incidentech a zadržení jiných souvěrců žalobkyně, ale faktem je, že žalobkyně sama se terčem jakéhokoli podobného jednání ze strany čínských orgánů stran své víry nikdy nestala. Podle žalovaného, žalobkyně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ohrožena nikdy nebyla. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. v jejím vyznávání a nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Tento dílčí závěr krajský soud hodnotil jako ničím nepodložený a v příkrém rozporu s tvrzením žalobkyně, které v průběhu řízení nebylo vyvráceno, a sice že je křesťankou,

konkrétně členkou církve Q. S. Žalobkyně tedy měla důvodné obavy plynoucí z pronásledování z důvodu příslušnosti k této náboženské skupině, pro kterou by mohla být v Číně kdykoliv policejními orgány zatčena. Z její výpovědi vyplynulo, že v průběhu roku 2013 byla celkem třikrát vyslýchána na policejní stanici, kde se od ní policisté snažili získat informace o jejich rodičích. Byla přitom zadržována, vystavena psychickému nátlaku, bití a mučení, když byla nucena přes celou noc být připoutána k radiátoru bez možnosti usednout. Jestliže žalovaný z obsáhlých pohovorů s žalobkyní dovodil, že nebyla vystavena konkrétnímu aktu pronásledování, měl se zabývat otázkou, zda již z důvodu svého členství v Církvi Boha Všemohoucího nebylo „přiměřeně pravděpodobné, že takovému pronásledování žalobkyně vystavena bude“. Skutečnost, že by takovému pronásledování mohl člen této církve se vyhnout tím, že se mu pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury Soudního dvora Evropské unie nedostačuje k závěru, že oprávněný strach z pronásledování neměl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č.j. 9 Azs 39/2019 – 77). Dle názoru krajského soudu tedy nelze jednoznačně tvrdit, že v případě žalobkyně nebyly shledány důvody pro její obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 kvalifikační směrnice. V této souvislosti bylo pro krajský soud nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že v případě žalobkyně neshledal závažné porušení jejich lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti ani v minulosti a ani do budoucnosti;

- za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považoval krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkázal na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území;
- z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona. I v této části hodnotil krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelné ze stejných důvodů, jak bylo uvedeno výše;
- žalovaný mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, údajných souvěrců, které však nikdy dříve neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, které však nikdy předtím neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. objektivně nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Dále žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejich údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za

pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do ČR a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody k odjezdu žalobkyně byly podle žalovaného zcela jiné a její motivy svědčí spíše o ekonomických zájmech, než o útěku před údajnou náboženskou persekucí. Z obsahu správního spisu však nevyplýval jediný důkaz na podporu těchto závěrů. Krajský soud k tomu uvedl, že z jeho úřední činnosti mu je známo, že tento závěr žalovaný prezentoval v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplývalo, kdo konkrétně příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký k tomu měl důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. Nutno dodat, že i kdyby tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany z důvodu náboženské perzekuce;

- žalobkyně v průběhu správního řízení navrhovala prostřednictvím svého právního zástupce provedení důkazu zprávou Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, v níž se uvádí zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Tento důkazní návrh žalovaný odmítl z důvodu zastaralosti citované zprávy; z obsahu správního však nevyplývalo, že by si žalovaný v tomto směru opatřil prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR a zastupitelského úřadu v Pekingu aktuální informace.
6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že od nabytí právní moci výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2019 neprovedl žalovaný žádný další procesní úkon kromě opakovaných vyrozumění o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Dne 27. 1. 2021 požádal odbor cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje o prověření místa faktického pobytu žalobkyně. Podáním ze dne 4. 2. 2021 tento policejní orgán sdělil žalovanému, že dne 29. 1. 2021 byla provedena pobytová kontrola na adrese H. X, O.-H. ve věci pobytu žalobkyně. Tímto šetřením bylo zjištěno, že se jedná o čtyřpatrový dům. Dvě z domovních schránek byly popsány jmény čínských státních příslušníků, avšak ani jedno z jmen nebylo jméno žalobkyně. Při opětovné kontrole dne 31. 1. 2021 bylo hovořeno s panem B., který uvedl, že v domě bydleli státní příslušníci Číny, z toho byt v prvním patře obývaly ženy a byt ve druhém patře obývali muži. Všichni tito cizinci se minulý týden vystěhovali.
 7. Přípisem ze dne 11. 2. 2021 požádal žalovaný právního zástupce žalobkyně o sdělení adresy jejího aktuálního pobytu. Na tuto žádost reagoval právní zástupce žalobkyně podáním ze dne 17. 2. 2021, jímž požadoval prodloužení lhůty do 22. 5. 2021 k požadovanému sdělení. Na tuto žádost mu žalovaný odpověděl, že lhůtu prodlužuje o dva týdny, tedy do 3. 3. 2021. Podáním ze dne 1. 3. 2021 požádal právní zástupce žalobkyně o umožnění nahlédnutí do správního spisu a dalším podáním ze dne 3. 3. 2021 vytykal žalovanému neodůvodněné prodlužování lhůty k vydání rozhodnutí; adresu pobytu žalobkyně však nesdělil.
 8. Dne 10. 3. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění popsal provedenou pobytovou kontrolu žalobkyně a uzavřel, že jsou dány podmínky pro

zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. Dále v odůvodnění uvedl, že s ohledem na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

9. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývají dvě podmínky, za kterých žalovaný může zastavit řízení ve věci žádosti žadatele o mezinárodní ochranu. První podmínkou je to, že nelze zjistit místo pobytu tohoto žadatele a druhou nezbytnou podmínkou pak je, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Obě tyto podmínky musejí být naplněny současně, přičemž první podmínka v projednávané věci naplněna bezesporu byla. Žalovaný provedl dostatečné šetření v místě hlášeného pobytu žalobkyně, která tím, že se v tomto místě pobytu již nezdržuje, ani nenahlásila žádné jiné místo pobytu, hrubě porušila povinnosti uložené jí zákonem o azylu. Druhá podmínka však dle názoru krajského soudu naplněna rozhodně nebyla. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019 nepodal kasační stížnost, lze tedy mít za to, že s jeho závěry souhlasil. Právním názorem tohoto soudu je žalovaný vázán podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Zásadním závěrem krajského soudu byla povinnost žalovaného, aby odstranil nedostatky správního řízení, které mu byly v jeho odůvodnění vytýkány. Jinými slovy, žalovaný byl povinen přezkoumatelným způsobem odůvodnit udělení či neudělení azylu žalobkyni ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b téhož zákona. K tomu rozhodně není nezbytný další doplňující pohovor s žalobkyní, který v napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že by žalobkyně měla vypovídat o svých potížích se státními orgány kvůli svému náboženskému vyznání, neboť tak v průběhu správního řízení vypovídala podrobně a opakovaně. Podle napadeného rozhodnutí dalším důvodem nezbytnosti doplňujícího pohovoru je „zjištění aktuální situace“. Toto tvrzení je poněkud absurdní za situace, kdy žalobkyně zemi původu opustila počátkem roku 2016 a měla by o současných poměrech vypovídat po více než pěti letech. Bylo tedy na žalovaném, aby si opatřil nejaktuálnější informace o zemi původu žalobkyně z uznávaných zdrojů, pakliže to považoval pro opětovné rozhodnutí o žádosti žalobkyně za nezbytné. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné v nedostatku důvodů jeho rozhodnutí; proto jej krajský soud pro vady řízení bez jednání tímto rozsudkem v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
10. Krajský soud dodává, že návrhu právního zástupce žalobkyně, aby soud rozhodl ve věci samé o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, vyhovět nemohl, neboť v této věci šlo o přezkoumání podmínek zastavení řízení, tedy rozhodnutí procesního charakteru. Ze stejného důvodu, tedy proto, že v daném případě šlo o přezkoumání rozhodnutí procesního charakteru a nikoliv rozhodnutí meritorního o věci samé, nemohl krajský soud řízení o žalobě zastavit z důvodu uvedeného v ust. § 33 písm. b) zákona o azylu, jak navrhoval žalovaný, a jím poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008 č. j. 3 Azs 40/2008-67 je zcela nepřiléhavý.
11. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku její žalobě krajský soud nerozhodoval, když tímto rozsudkem rozhodl o žalobě samotné.

[Zadejte text.]

12. V souladu s ust. § 60 s.ř.s. byl žalovaný zavázán k zaplacení náhrady nákladů řízení žalobkyně k rukám jejího právního zástupce ve výši 3 400 Kč představující odměnu za jeden úkon právní služby za 3 100 Kč a jeden režijní paušál za 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) a ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 11. května 2021

JUDr. Petr Indráček

samosoudce